

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

Cap. XXXVI. De vniformitate spiritus B. VWillibaldi cum Domino post
transitum fratris sui & sororis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

Hæc quæ de B. VValpurgis translatione ac sacri olei emanatione dicta sunt, licet post mortem B. VVillibaldi facta inueniantur; tamen per anticipationem eadem enarrauimus, vt per omnia exoccupati, ad ea, quæ de B. VVillibaldo fideliter referenda sunt, liberius occurramus.

CAPVT XXXVI.

De uniformitate spiritus B. VVillibaldi cum Domino post transitum fratris sui, & sororis.

NGitur postquam B. VVillibaldus vnicum ac pauperem, nec non minus egenum, id est, extra genus suum, positum se conspexit; & postquam nec habens patrem nec matrem in terris, nec fratrem nec sororem, extra solum natalis patriæ absque omni solatio cognationis consistere se agnouit; totus in Deum pergens vnus spiritus conformitate voluntatis fit cum illo, die ac nocte ipsi per amorem suauiter in hærens, contemplatiua vita loco deliciarū paradisi fruebatur, & deificis immissionibus

bus sibi illapsis purgabatur ad puritatem, illuminabatur ad veritatem, perficiebatur ad virtutem, vt hierarchicis actibus consummatus commissum sibi populum spiritali purgatione purgaret, & purgando illuminaret, ac illuminandp perficeret. Et tanquam secundus Moyses, quicquid in monte cum Domino contemplatiuè prædulciter hauserat, fideliter gregi sibi cōmisso, pro opportunitate temporis & congruitate loci, erogabat. Et quam doctrinalis in verbo vitæ, & exemplaris in opere iustitiæ fuerit, audiamus.

Exod. 19.

Erat namque in eleemosynis largus, in vigiliis sedulus, in oratione deuotus, in charitate perfectus, in humanitate profusus, in doctrina præcipuus, in sermone paratus, in conuersatione sanctissimus, sinceritatem mentis vultus sui serenitate monstrabat, & pietatem clementissimi cordis ostendebat in lenitate sermonis: quicquid ad salutem pertinere posset æternam, non minus implebat beatissimus opere, quam sermonis prædicatione docebat. O virum per omnia

Dotes S. VVILLIBALDI.

Q Deo

Deo dignum! eminebat enim in ipso vultu animi pulchritudo, in specie exterioris hominis, vt ipsam putares expressam imaginem sanctitatis. Erat irreuerentibus terribilis aspectu, reuerendus in cessu, metuentus seueritate, venerandus benignitate. Censuram autoritatis in eo temperabat mansuetudo humilitatis. & quando delinquentibus minabatur frontis autoritas, eisdem blandiebatur cordis serenitas. Erga bene agentes Petrus apparebat in vultu; erga delinquentes Paulus in spiritu, ac sic conueniente in ipso diuersitate gratiarum, illius (videlicet beati Petri) pietatis, istius (scilicet B. Pauli) districtiois, in tantum, vt presentiam eius quisquam vix sustineret; absentiam vero nequaquam diu ferre posset.

Internorum autem bonorum suorum formas ac species nemo sufficit explicare. Nam sicut ipse studuit ad Dei laudem, proprium meritum, ac populi vtilitatem illas iugiter excolere; ita & sollerter laborauit easdem occultare: & cum hæc vellet augeri, nolebat agnosci. Sed quia hæc est natura diui-

diuinæ iustitiæ, vt quanto studiosius quis ab humanis fauoribus abscondi desiderat, tanto clarius innotescat: & ipsa occultatio in populo virtute iustitiæ, qua soli Deo placere cupit, prædicatio efficitur. Eminerat in admiratione omnium veluti ciuitas super verticem montis posita; nec iam lucerna poterat latere sub modio, sed super candelabrum posita lucebat omnibus, qui in ^{Matth. 5.} domo Dei erant, aperiens latentes in se diuitias cælestium charismatum; & de armario suauiter olentium virtutum aromata sanctificationis & gratiarum suarum super omnem Ecclesiam effudit.

Neglector etiam extitit suæ quietis, refuga propriæ voluntatis, appetitor laboris, patiens abiectiois, impatiens honoris, pauper in pecunia, diues in conscientia, humilis ad merita, superbus ad vitia. Et sic in se excoluit diuersas gratiarum virtutes, vt vix pauci tenerent singulas, quomodo ille impleuit vniuersas. semper in operis exercitio, semper in deuotionis affectu. nulla sibi ex omnibus propensior cura, quam vt de Deo

in lectione atque sermone, aut cum Deo in oratione loqueretur: qui maceratum corpus continuis ieiuniis habens studebat de persecutore humani generis inimico, longo triumphare martyrio; vt de ipso dici possit illud preclari Doctoris Ambrosij verbum: Plus currit in certamine Confessor iste sustinens, quam martyri etum sufferens, mucrone fundens sanguinem.

Pro cibo & potu hoc secum incessanter ruminabat: Fuerunt mihi lacrimæ meæ panes die ac nocte. Concupiscit & deficit anima mea in atria Domini. Cor meum & caro mea exultauerunt in Deum viuum.

Defecit in salutari tuo anima mea. Sitiuit in te anima mea, quam multipliciter tibi caro mea Sitiuit anima mea ad Deum fontem viuum, quando veniam & apparebo ante faciem Dei? Et consolando se dicebat. Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor tibi, salutare vultus mei, & Deus meus. Satiabor cum apparuerit gloria tua. Nam quia speciem conditoris fui,

Psal. 41.

Psal. 83.

Psal. 83.

Psal. 81.

*Flagrat san-
ctus Villibal-
dus desiderio
caelestis pa-
triae.*

Psal. 41.

Psal. 16.

fui, ad quam anhelabat, nondum videbat, continuis gemitibus atque suspiriis, diurnis atque nocturnis lacrimis illum desiderans flendo se anima sua pascebat: & intus quidem doloris sui gemitum tolerabat, sed eo refectiois pabulum dulcius percipiebat, quo ipso vis amoris per lacrimas emanabat. præter vitam æternam nil esuriebat; præter iustitiam nil delectabiliter sitiebat: præsentia tanquam inania atque transitoria parvipendebat, in prece pauperis per- *Psal. 21.* amplius spem suam ponens.

Et verè felix terra quæ talem genuit, & de alumno nobis patronum, de homine angelum, hoc est sacerdotem magnū contulit; qui ideo gratiam Dei glorificatus invenit, quia mūdi gloriam ad intus Dei gratia non quæsiuit. Qui gubernaculum fidei viriliter tenens, anchoram spei tranquillam in statione composuit. Qui contra impetum diaboli scutum fidei ita infatigabiliter tenuit, vt ad victoriam perueniret. *Hebr. 5. Ephes. 6.* Habemus in eo medicum è coelo, cum quo sanctitas, imo ipse sanctitatis autor ciuitatem

tem nostram intrauit. Quantis cæcis à via veritatis errantibus, visum, quo Christus videretur, aperuit? quantorum auribus cælestium mandatorum pretiosum infuderat auditum? quantos intrinsecus vulneratos Euangelici oris arte & orationis virtute curauit? quantorum animas peccatis in corpore iam defunctas ad emédationem tanquam ad lucem reuocando suscitauit? Docebat filios suos quotidie, ne res alienas concupiscerent; sed proprias potius in elemosynam darent: Ne eis coniuges extraneæ pulchræ essent; ne peccati venenum per aspectum animam penetraret. De quorū ille cordibus quos iniquitas & impietas possidebat, fugauit luxuriam, propulsauit iram, destruxit inuidiam, reuocando illic fidem, castitatem, atque misericordiam? quantos vir ille Apostolicus poenitentiae medicamentis à peccatorum morte resuscitauit, * *cunctas* custos animarum cupiditates rescacauit, iras repressit, malitias extirpauit? Et eisdem magis vir ille temporibus necessarius fuerat, quibus tanta iniquitas suis de-

meri-

meritis, deficiente iustitia, dominabatur. Et hic Præsul beatus, tanquam huic mundo crucifixus ac mortuus, cum Christo vitam absconditam habens in Deo, quicquid laboravit, de hac vita ad illam transtulit; & de sinistra semper transiit in dexteram, atque in cælo suos sudores reposuit.

Verum frequenter exstaticè mente transcendens, populo sibi commisso cum descendebat, tanquam sobrius fidelis & prudens seruus sciebat familiæ Christi in tempore offerre tritici mensuram, id est, pro captu audientium mensurare, & opportunè diuini verbi pabula ministrare. Cùm etiam Confessor Dei ad solatia licita ac decentia suorum in Domino charorum aduenisset, in tanta grauitate vultum ac ceterorum membrorum gestus tenere consueuerat, vt nunquam contemptibili lætitia resolveretur; sed quotiescunque hilarem se præsentibus exhibuit, certa semper hoc causa utilitatis eorum fecit, & religiosa grauitate discretus in omnibus non vanitatis iactantia vel dissolutione agebat; sed vt Dei sibi col-

lata

Psal. 67.

lata gratia ostenderetur, & ad eius amorē & fidem, qui mirabilis in sanctis suis Deus sanctos suos misericorditer mirificare dignatur, attraheret, & illorum corda seruituti omnipotentis Dei blandius alliceret.

CAPVT XXXVII.

*De obitu sancti VVilibaldi quem
præsciuit.*

*Psal. 41.
Psal. 16.*

*Dies obitus di-
nitus reue-
latur B. VVilli-
baldo.
Psal. 126.*

Ost præmissas autem & alias multas virtutes, quas Deus per hūc sanctum suum operari dignatus est, gemitus & suspiria illius exaudiens, quibus dicebat: Quando veniam & apparebo ante faciem Dei? & nunquam fatiabor, nisi cum manifestabitur gloria tua; reuelauit ei Dominus consolans illum, imminere diem obitus sui. De qua nimirum ostensione gauisus est, & ad hereditatem illam toto pectore anhelabat, de qua Propheta dicit: Cū dederit electis suis somnum, hæc est hereditas Domini. Quia electi postquā peruenerunt ad mortem, tunc inuenient in uiuentium terra hereditatem. Et non post longum interiecti-
tem.